

IGNAS STAŠKEVIČIUS

DOMERTAS

— LIETUVOS VERSLO LEGENDOS —

Taip net įdomiau!

Sofoklis

IGNAS STAŠKEVIČIUS

DOMERTAS

— LIETUVOS VERSLO LEGENDOS —

Taip net įdomiau!

Sofoklis

Vilnius, 2014

Tūringys

Autoriaus paaiškinimas

7

Mirmekio galas

9

Atgimimo diena

31

Bravo Domertui Didžkepuriui

63

Tiesos formulė

143

Domerto Didžkepurio amžiaus krizė

179

Didžiojo Ngai projektas

249

Autoriaus paaiškinimas

Knygos tekstas tėra vaizduotės vaisius. Legendų veikėjus ir jų nuotykius teko pramanyti. Pasakojimai gali priminti realybę, o kai kurie aprašymai atsitiktinai sutapti su gyvenime pastebimų asmenų, įstaigų, faktų ar reiškinių įvaizdžiais. Šitaip jokių būdu nedangstomas siekis atkurti istorines tiesas. Akinami ambicijų jas išvelgti skaitytojai turėtų susigėsti dėl savo įžūlumo.

Mirmekio galas

Domertas Didžkepuris įspraudžia visureigį tarp dviejų pilkų automobilių. Nors ir apynaujų, jų bendra vertė nėra iš tolo netempia iki vardiniais numeriais BYVELA papimpinto gultų baltumo „Lexus“. Glostomas savivertės dvelksmo, paženklinto šia malonia smulkmena, biologiškai aktyvių maisto piliulių pramonės magnatas neskubriai žingsniuoja senamiesčio gatve link išrikiuotų staliukų jos pabaigoje, pakeliui išsiųsdamas šešių litų linkėjimų žinutę parkavimo kompanijai. Nusprendęs savo imponantiška figūra netrikdyti po žaliais skėčiais burkuojančių porelių oriai žengia pro duris.

Nudžiugęs, kad ankstyvo rudens saulutė eilinius vyninės lankytojus paragino užkandžiauti lauke, Domertas smalsiai nužvelgia vienintelį viduje prie lango įsitaisiusį vyriškį. Stengdamasis neatsukti nugaros smalsiems žvilgsniams susiranda patogią nišą sienoje. Įsispraudžia už mažo stalelio, klesteli ant kėdės, nukopijuotos nuo carinių dvarų paveldo. Patenkintas užimta gynybine pozicija išsitiesia atlošdamas įrudusią švariai nuskustą galvą.

Pernai atostogaudamas Tailande lietuvių būrio lyderis dosniai apibėrė arbatpinigiais gidą, paaiškinusį, kad net

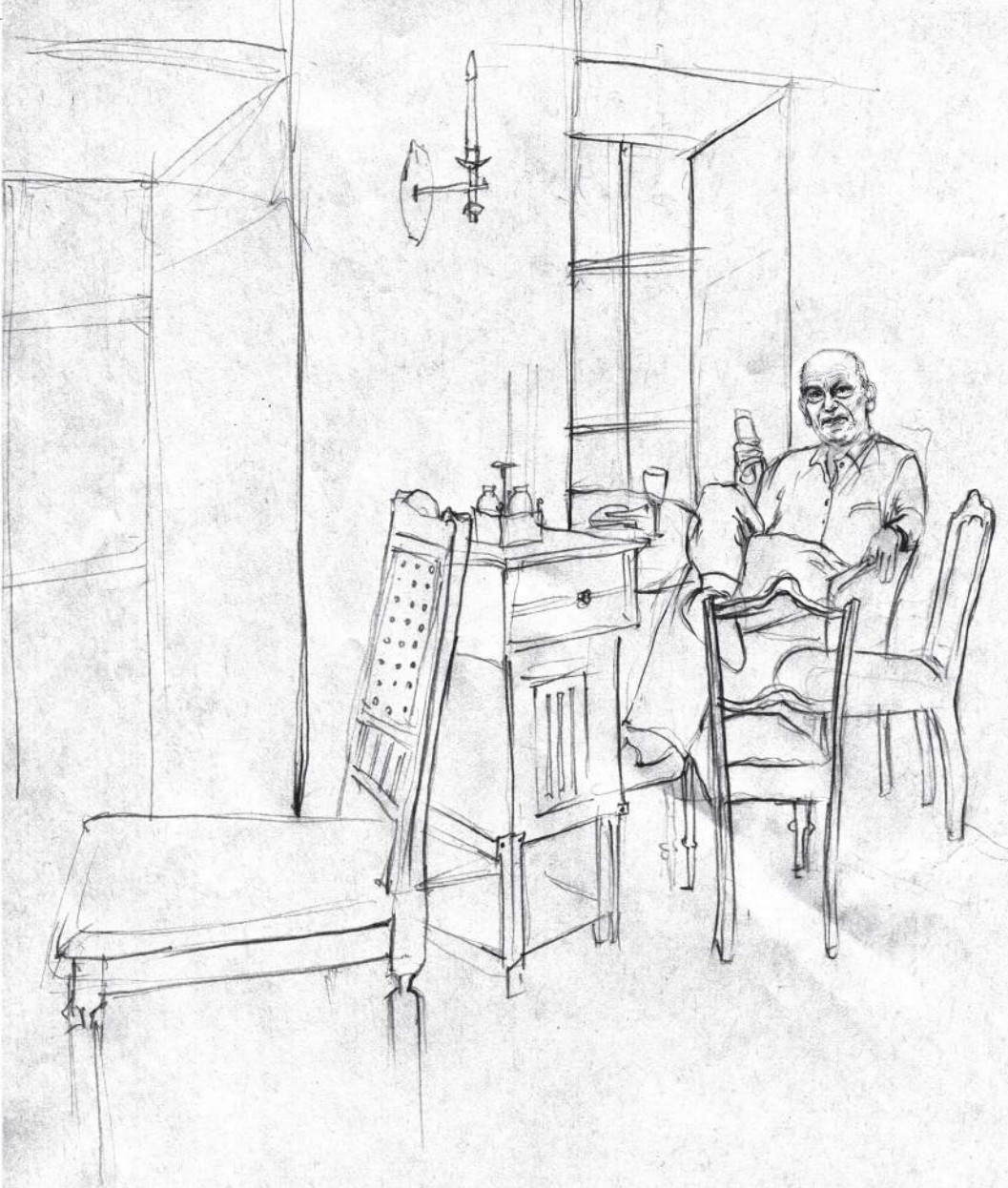
dvidešimt pirmojo amžiaus Siomo karalystėje žmogus sėstų valgyti vienas, tik cunamiui nušlavus absoliučiai visus draugus ir artimuosius. Pastebėjęs tokį pražuvėlį draugiją pasiūlyti privalęs kiekvienas nuodėmės vengiantis praeivis. O šiandien svogūnų sriubos užsimanęs pats „Psychogervės“ koncerno koprezidentas neprisikalbino važiuoti drauge nei jaunesniojo partnerio Sigit, nei sekretorės Dovilės. Svarstydamas, ar išreklamuotos valgiaraščio įmantrybės šioje vietoje prie Švietimo ministerijos nusvers vienišiaus pietų minusus, jis iškart užsisako taurę 2005-ųjų „Malbec“.

Prakeikta šmėkla vėl sėlina duoklės, įkyriai kaulija atlygio už vietą nužiūrinėjamų veidų šlovės galerijoje. Kadaise išrinktą Metų pramonininku Domertą tą pačią dieną pakirto alergija viešosioms erdvėms ir jose šaukiamiems sambūriams. Negalią vainikavo panikos priepuoliai, ėmę dusinti vos iškišus nosį iš savo urvo be palydos. Tik ilgai puoselėta savigarba atgrasė nuo lengviausio kelio – sėsti ant tablečių. Pasiblaškęs tarp madingiausių psichoterapeutų galiausiai jis ryžosi pats iškapoti galvoje įsisiautėjusius slibinus. Kasdienės pastangos kontempliuoti ramybę, sukerigus autogeninių pratybių užkalbėjimus su Tibeto budistų mantromis, tarp depresijos ir manijų balansuojančiai asmenybei pritiko lyg stebuklinga panacėja. Titaniškomis pastangomis ir atkaklumu Domertas tariasi per penkiolika metų puikiai įgudęs tramdyti vienatvės nerimą, nors kaskart tebevirpina pakinklius šitaip pamestas be jokios priedangos.

Streso ir sekso epochos didvyris pasijunta saugiau nusitvėręs pilną taurę gėrimo. Užmerkia akis, atpalaiduodamas pečius išguja įtamos likučius, papurto riešus, pasukioja kaklą. „Tvarka!“ – pasidžiaugia plūstelėjusia euforijos bangele ir atsimerkęs žvaliai apsidairo. Neaptikęs kuklioje salėje nieko grėsminga D. D. pakraipo smakrą, mankštindamas apatinio žandikaulio raumenis, ir įsistebeilija į kažin kokius užrašus sklaidantį likimo draugą.

Domerto atminties klodų naršyklė išsijudino jau anksčiau, vos įsmukus vidun ir nužvelgus tą smarkiai praplikusį tipą žila barzdele. Į galvą ėmė lįsti citatos iš šeštadieninės laikraščių apžvalgos. Radijo diktoriaus springdamas liaupsino svečią, kuris smagiai filmuojasi Vilniuje, vaidindamas tatuiruotą zeką. Susikaupus ir truktelėjus vyno Domerto protą žaibu perskrodžia tiesos išlydis: priešais, užėmęs geriausią staliuką prie lango, puikuoja jis. Švyti baltais marškiniais prasegta apykakle, gurkšnoja burbuliuotą vandenį, kramto duonos lazdeles. Senstelėjęs, bet gyvas – Džonas Malkovičius!

Nesigėdydamas nei vienaženklį skaitmens turtingiausių tautiečių sąrašuose, nei narcisizmo juo mėgautis Domertas ūmai įsikerta susidūręs su viršesniojo pasaulio atstovu. Ir jei čia kiurksotų ne holivudinis dėdulė, o Abramovičius, Bafetas, Trampas ar kitas genetiškai pranašesnis pinigų maišas, sostinės verslo pažiba spruktų susuktais viduriais, nebelaukdamas nei sriubos, nei sąskaitos. Laimei, menininkai ir sportininkai varžosi publikos stabų lygose pagal jų pačių taisykles.

Ar teisus pagrindinis romano veikėjas, „Psichogеровės“ strategas ir koprezidentas Domertas Didžkepuris, teigdamas, kad laimė – tai „absoliučios visagalybės ir meilės derinys“?.. Gal ne veltui „biznio riteris“ taip brangina oksfordų ar harvardų diplomus atstojantį ryškiausią talentą – gebėjimą skaityti lemties siunčiamus ženklus“ ir tvirtai laikosi devynių savo susikurtų gyvenimo taisyklių?

„Domertas“ – originalus, savitos struktūros satyrinis romanas apie įvairias verslo pasaulio ryklių gyvenimo peripetijas, dažnai šaržuotas, atskleistas ironiškai, su paslėpta švelnaus humoro gaidele.

Užmenamų klausimų ir originalių atsakymų knygoje nestinga, todėl smagu sekti rašytojo mintį ir kartu su herojais atsidurti Neries dugne ar prie Etnos ugnikalnio, šokti į atvirą jūrą, gelbėti ir gelbėtis nuo pagrobėjų ar sukčių, ypač kai tarp jų įsisuka vylingos švelniosios lyties atstovės. Pasirinkta forma ir vingri meninė išmonė, jungiant įvairius kultūrinio, visuomeninio, intelektualinio gyvenimo klotus, pasitelkus kintamas laiko ir vietos dimensijas, leidžia knygos autoriui atverti plačią, netikėtų vaizdų ir daugiaaukščių metaforų prisodrintą panoramą, pateikti spalvingą charakterinių veikėjų plejadą.

„Nėra ko daugiau svarstyti, laikas veikti!“

Ryžtingai atsistojęs Domertas išstumdo baldus, prisiartina prie svečio, pakeliui įjungdamas žemaitiškai amerikietišką tartį, ir klausia:
– Na, tai ko gi mes pasimokėme iš šios istorijos?“
